

сѣщо и ние съ тебе. И тѣмъ така сѣщо са чини, че ние съ тебе ходиме съ главата надолу; а, може, и тамъ нѣкой пита нѣкого си, както и ти мене, защо ние са не удушаваме съ кръвта си, когато ходимъ надолу съ главата. Най-долнѣото мѣсто на сѣко валчесто нѣщо е неговата срѣда, както жълтинакѣтъ въ ейцето, а чурупката му и бѣлтакѣтъ му сѣ отгоре. Така сѣщо е и земята. Ето защо на сѣкаде е лесно да са ходи по земята и защо не е страшно да не удари кръвта въ главите нито намъ, нито пакъ на оние хора, които живѣять подъ насъ. Разбира са, че както насъ, така и тѣхъ, синца ни, които лазиме по земната кора, магнитната сила тѣгли камъ своята *срѣда*, камъ жълтинакѣтъ на земята, или, — както я наричатъ учените, — камъ своята *сърцевина* или *центаръ*“. — „Сега азъ сичко вече разбирамъ, само едно не мога да разбера, казахъ азъ. — Кажи ми сега, дѣдо попе, ако у оние хора, които живѣять подъ насъ, земята е така сѣщо подъ краката, то що е у тѣхъ надъ главите? Може ли да бѣде, щото и у тѣхъ да е небе надъ главите, както и у насъ?“ — „То са знае, че е небе“. — „А немà небе има около сичката земя?“ — „То са знае, че около сичката.“ — „А отдолу подъ насъ?“ — „И отдолу.“ — „Какъ може да бѣде това! Немà небето не прилича на шапка, а на мехуръ, който покрива сичката земя?“ — „Повече прилича на мехуръ, нежели на шапка. Ала стига ти за сега толкова; азъ трѣба да ида на вечерня. Хайде, иди си сега и дойди други пътъ.“ — „А